

Negre i consentit

La vinguda de Michael Jackson serà l'esdeveniment musical de l'estiu i de l'any. La gira europea en què s'inclou el concert de Barcelona, començada unes setmanes enrere, està batent rècords d'audiència i consolidant l'autor de «Thriller» com un dels mites absoluts del pop de tots els temps. ¿Què té, aquest negre, que no ho vol ser del tot?

Santi Palos

L'escenari està dissenyat per Steven Spielberg. Es necessiten cent trenta persones treballant-hi tres dies per a instal·lar-lo. L'equip de so i efectes de llums, raig i fums, trenta-sis tones que han de ser transportades per vint-i-quatre camions. Quatre pantalles gegants de vídeo, grup de vuit músics, quatre ballarins i cor d'acompanyament en una gira, anomenada Open Air 88, que va començar el passat 21 de maig a Roma i es tancarà l'11 de setembre a Liverpool, després d'haver visitat més d'una trentena de ciutats. Amb el taquillatge esgotat setmanes abans de la data de cada concert i batent rècords d'audiència. Perquè Michael Jackson, que ningú ho posi en dubte, és una *pop-star* amb tots els ets i uts, de les que no necessiten muntar-s'ho de res que no sigui *show* pur, que sembla que de veritat baixin d'una altra galàxia a oferir el *manà* al seu públic, de les que ja no n'hi ha. I la seva vinguda a Barcelona, entre 3.500 i 7.500 pesetes l'entrada, serà un esdeveniment ciutadà sense excepcions. Ni l'Iglesias ni la Tina ni la Houston ni el Sting. Els Rolling a la Monumental, i encara.

La història

Als seus vint-i-nou anys —va nàixer el 29 d'agost del 58, a Gary, Indiana, EUA— es pot dir que Michael Jackson ha estat alimentat des de ben petit amb els aplaudiments del públic i l'olor dels estudis de gravació. Fill d'un matrimoni de conviccions religioses tan fortes com la seva afició a la música, ell mateix ha dit que ni se'n recorda, de quan fou la primera vegada que es

Més que un cantant, Jackson és un autèntic mite.

va posar davant un micròfon. Potser poc després de venir al món, ja que a casa seva, tothom estava sempre tocant i cantant. Per això, el pare els va començar a comprar instruments i material fins que cinc dels nou germans que eren —Mario, Jermaine, Tito, Jackie i ell— decideixen constituir-se com a Jackson Five. El 67, a la seva mateixa ciutat, enregistren i publiquen un parell de senzills a Steeltown Records, un petit segell d'àmbit local. Dos anys després, mitjançant la seva amistat amb Diana Ross, són contractats per la Tamla Motown, companyia de música negra. Enceten tot seguit una col·lecció de discos que ocuparan constantment els primers llocs de totes les llistes d'èxits de llavors. La seva original imatge —cinc germans que fan música apta per a tothom— i les compo-

sicions, la majoria firmades per The Corporation TM, comercials però reament inspirades i originals per a l'època, els dona una considerable popularitat a tot el món. «I want your back» «ABC» o «The love you save» esdevenen petits clàssics per als seus seguidors. Els Jackson Five fins i tot va tenir una sèrie de dibuixos animats passada amb molt d'èxit per TVE.

L'any 71, Michael començarà, sense deixar mai Jackson Five, les seves gravacions en solitari, que gaudeixen també d'una bona acollida. Cançons com «Got to be there» o «I wanna be where are you» competiren amb les produccions del grup, igual que els elapès, on s'inclina per una ona més balladística. El 72 fa quatre peces per a *soundtrack* de la pel·lícula *Ben* i continua publicant discos. El 76, Jackson Five se'n van de Motown a Epic Records i es canvien el nom, quedant-se com The Jacksons. Prompte, la popularitat de Michael farà ombra a la resta de la família.

L'inici de la nova i definitiva etapa de Michael es pot assenyalar l'any 78

Aleshores debuta com a actor al *remake* del film *El mag d'Oz*, on també fa una interpretació Diana Ross, amb qui canta a duo «Ease on down of road». La pel·lícula tingué una acollida tèrbola però l'home hi va conèixer, en el transcurs del rodatge, el productor musical Quincy Jones, que d'ara endavant esdevindrà peça clau dels pròxims treballs i verdader artífex dels seus èxits.

El primer producte que ix del tándem és *Off the wall* (79), on ja podem trobar l'estil de Michael Jackson superstar, que l'ha portat a la posició actual, una barreja de *rhythm & blues*, *pop*, *disco*, *rock*, *soul*, *jazz*... Tot envoltat d'un impecable domini de les tècniques d'estudi, però sense deixar-s'hi sotmetre. Fins i tot hi ha alguns temes enregistrats en directe, en què se sacrifica la perfecció tècnica per l'espontaneïtat. El disc té una qualitat innegable i permet una cosa tan difícil com que públic i crítica coincideixin en resposta positiva. En poc temps, assolix vendes per damunt dels vuit milions d'exemplars.

Però, per a Quincy i Michael, és només l'assaig, el prelude. Després de tres anys de preparatius, precedit per diversos àlbums de The Jacksons, el tema «Muscles», escrit per Michael per a Diana Ross, i la seva narració d'*E.T.* —*The extraterrestrial*—, el disc *Thriller* ix al mercat, l'1 de desembre del 82, amb un *casting* que inclou, entre d'altres, Ed-

de van Halen, Louie Johnson, Greg Kinnear i l'actor Vincent Price. Dos anys més tard, el llibre *Guinness* i els rècords el reconeix com l'elapè més enut de la història de la música. Hi juda de manera molt especial, a aquest èxit, la pel·lícula-clip de catorze minuts de durada, dirigida per John Landis, una verdadera superproducció.

La continuació de *Thriller* es fa esperar. S'ha d'esperar almenys cinc anys. Lògicament, Quincy i Michael volen oferir alguna cosa que vagi més enllà, com sempre, delarrer. El resultat, amb el seu vídeo corresponent, ara de mitja hora, porta el nom de *Bad*. Un àlbum en una línia semblant, que potser no augmenta massa la popularitat de Jackson, però almenys la manté al nivell de 1982, i permet que, en els seus gires pel Japó, Austràlia, Amèrica i ara Europa, provoqui quasi sèries col·lectives.

La llegenda

És clar que Michael Jackson no es redueix a la habitual biografia i discografia com la d'altres artistes. En Jackson, es donen tota una sèrie de factors insòlits que han contribuït a crear l'aurèola de mite que l'envolta. Com la renegada virginitat sexual de vora la trentena, conscientment interpretada per de «black Peter Pan» (qui l'ha tractat diu que parla i es comporta com un nen petit), el regim de beguda, drogues, qualsevol mena de vicis, el vegetarianisme militant, l'afició pels dibuixos animats —tota la col·lecció de Walt Disney—, els animals, els rumors sobre les neures, l'hermetisme envers la premsa, el més tractament químic perquè la pell se li torni més negra, amistats amb Marlon Brando i el seu fill, Liz Taylor, Hepburn, Jane Fon-

da, Tatum O'Neal o Brooke Shields (amb qui se li va adjudicar un idil·li, haurien fet bona parella), el misteri de les seves mansions i finques on pocs privilegiats hi han entrat... Tota una pila de factors que potser el faran difícil d'analitzar pels futurs estudiosos de la cultura del darrer quart de segle XX. ¿Michael Jackson, paradigma del con-

servadorisme reaganí i de l'era de la SIDA? ¿Constatació de la cada vegada més infantilitzada societat d'avui dia? ¿O alguna cosa més complexa? Però que, a hores d'ara, si més no als ulls dels seus seguidors, el *fan* més meravellós, màgic, fascinant. Fascinació que, el pròxim 9 d'agost, al Nou Camp, podrem comprovar si manté en directe. □

La gira europea de Jackson inclou visites a més d'una trentena de ciutats.